

A forrás

A feltartóztathatatlan
olvadásban, mint egy
katonaszökevény,
vonszoltad magad
a vérnyomok mentén,
ez hát a tél utolsó
napja, kérdezted,
aztán egy tisztásra értél,
ahol hóvirágok sorakoztak
a sáros foltokon, mégis
dögszagot görgetett a szél,
ez lenne a múltam,
az összekoccanó ágak,
a vörös foltok fehér alapon,
és akkor megláttad
az őzet egy bokor
mögül előlépni,
és láttad a vérző sebet
az oldalán, míg lehajolt,
hogy szomját oltsa,
leeresztetted a puskát,
közelebb léptél, egész közel,
ez hát a jövőm forrása,
akkor felnézett rád,
és megszólalt, igen.

Elégiazaj/2

Soha nincs hajnal, mindig csak hajnalodik,
és ezen a derengésen át,
akárha sárga függönyünk alatt ülnék,
figyelem, hogy felbukkansz-e odalent.

Vajon a holdnak van köze a mocskos
kockakövek súlyos árapályához is,
vagy csak az én szemem fáradt már annyira,
hogy folyton torlódást, ereszkedést lát?

Mint egykor a cefrészordó fölé hajolva,
ahogy mélyen beszívtam az érés biztató illatát,
éppen így várok most. Mégsem lesz többé hajnal.

Eszerint így

Takács Zsuzsának

Eszerint így kellett volna élnem,
akár a villával felkaristolt margarin,
súlyosan, vagy mint egy elejtett
cementeszák, hitegetni magamat egyre.

Pedig kicsivel korábban még, a felszakadó
alkony szitái alatt mennyire hálás voltam
a sáros pallón üvegtáblákkal egyensúlyozó
munkások bizonytalan lépteikért.

Ha néhány pillanatra közénk állhattam volna,
könnyebb lenne most az indulás, talán csak ezért,
de remélem, inkább a teremtett világ
egy komolyabb tévedése miatt vagyok még mindig itt.